

Шановна редакціє!

З редакційної пошти

Діти задоволені відпочинком біля моря

Шановна редакціє! Хочу через газету висловити подяку голові профспілкового комітету ВАТ "Львівський локомотиворемонтний завод" Роману Люшняку. Роман Іванович – людина з чуйним, добрим серцем. Він живе для інших, працює для людей. Його нечасто можна застати в кабінеті, бо він завжди серед людей, працівників заводу. До нього звертаються і за порадою, і зі своїми проблемами. Він завжди уважно вислухає, допоможе у вирішенні проблемних питань. Дуже допоміг Роман Іванович і мені. За його сприяння цього року мої діти відвідали табір відпочинку "Чайка", що в Лазурному. З відпочинку біля моря вони повернулись задоволені, засмаглі, з масою позитивних вражень. І я раділа разом із дітьми.

Доходи у нас невеликі, а сім'я багатодітна, ще й споруджуємо будинок. Тому ми й не мріяли про те, що діти зможуть побувати на морі. А моєму молодшому сину після важкої хвороби в ранньому дитинстві необхідне було ще й оздоровлення. Довідавшись про це, Роман Іванович подбав про нас. У цей час я перебувала у відпустці і навіть не здогадувалася, що профком виділив мені безкоштовні путівки.

Тож від усієї родини щиро дякую за турботу, за доброту.

**З повагою,
Марія,
Львівська область, Мостиський район,
с. Дмитровичі**

У біді пізнаються люди

Недавно в сім'ї у нас сталася біда – захворів наш син. Аби врятувати його життя необхідна була термінова операція, яка коштувала чимало грошей. З розумінням поставилися до біди, що спіткала мою родину, колеги по роботі. Вони зібрали такі потрібні нам кошти, а лікарі успішно прооперували нашу дитину.

З цього приводу висловлюю щиро вдячність голові профспілкового комітету локомотивного депо Тернопіль Миколі Броньцькому, який завжди відгукується на проблеми та потреби колективу. А ще велике спасибі моїм колегам по роботі – машиністам Петру Гойді, Віктору Трасці та усім добрим людям, які допомогли нам, проте побажали залишитися невідомими.

Нехай Господь завжди допомагає цим щирим людям і ніколи не залишає їх у біді.

**Із вдячністю
Петро ОЛІЙНИК,
помічник машиніста
локомотивного депо Тернопіль**

"Висловлюю подяку за турботу про інвалідів війни та праці"

Добрий день, шановна редакціє газети "Львівський залізничник"! Звертається до вас інвалід 1-ої групи Великої Вітчизняної війни, учасник бойових дій Василь Дмитрович Бакланов.

Прошу вас через газету висловити подяку начальнику локомотивного депо Здолбунів Федору Павловичу Гушинцю, головному інженеру Георгію Андрійовичу Денищуку, голові ради ветеранів війни і праці депо Степану Тимофійовичу Думалу за турботу про інвалідів війни та праці. У тяжкий для мене час, коли померла моя дружина, і я залишився сам, бо, на жаль, не дав нам Бог дітей, про мене не забули, розрадили і допомогли матеріально.

**З повагою
Василь Дмитрович БАКЛАНОВ,
м. Здолбунів**

У Рудні-Почаївській Марію Гусарук згадують із теплотою та вдячністю

Не так давно минув 80-річний ювілей ветерана праці залізничного транспорту, учасника бойових дій Великої Вітчизняної війни Марії Миколаївни Гусарук. З цієї нагоди хочу розповісти читачам газети "Львівський залізничник" про цю хорошу людину, прекрасну матір, бабусю і прабабусю. Народилася Марія Миколаївна 29 серпня 1930 року в Польщі, у місті Любарів Люблінської області в сім'ї росіянина та польки. У 1933 році сім'я переїхала на постійне проживання в Україну, у місто Бронниця Київської області, а згодом – у місто Дяків Брянської області в Росії. Саме туди батька, Миколу Андрійовича, як хорошого майстра, запросили на роботу на завод із виготовлення кристалю. У 1940 році, незважаючи на те, що в сім'ї було шестеро дітей, батько зголосився добровольцем на Фінську війну. Під час одного з боїв його смертельно поранили. Без годувальника для сім'ї настали важкі часи, а ще важче стало із початком Великої Вітчизняної війни. Мати Марії Миколаївни, Анастасія Леоніївна, у 1941 році налагодила зв'язки з місцевими партизанами і разом з маленькою Марійкою збирала розвіддані для партизанського загону. У серпні 1943-го мати разом із трьома доньками була заарештована під час міської облави. Марія з мамою та двома меншими сестричками потрапила в німецький концтабір для цивільних у місті Шмалкалден. У травні 1945 року в'язнів концтабору звільнили американські солдати. Після війни сім'я повернулася у Дяків, а в 1946-му переїхала до України – у Здолбунів Рівненської області.

Маючи за плечима семирічку, Марія Миколаївна в 1947 році розпочала свою трудову діяльність на залізниці – робітницею на котлопункті, у 1948 році – почала працювати у Здолбунівській дистанції сигналізації і зв'язку. У 1952 році дівчина закінчила курси товарно-білетних касирів школи паровозних машиністів у Костополі і в цьому ж році була призначена білетним касиром на станції Рудня-Почаївська Рівненської дирекції залізничних перевезень, а в 1963 році її перевели на роботу товарним касиром станції. У 1966 році Марія Миколаївна закінчила Рудня-Почаївську вечірню школу, де здобула середню освіту. Із посади товарного касира станції у 1989 році Марія Гусарук вийшла на заслужений відпочинок.

Під час трудової діяльності Марію Миколаївну

неодноразово заохочували преміями, подяками за хорошу роботу, а в 1985 році за довголітню добросовісну працю нагородили медаллю "Ветеран праці залізничного транспорту".

Нині найбільша радість у житті Марії Гусарук – це спілкування з трьома внучками та трьома правнуками. Не пориває зв'язку Марія Миколаївна і з двома молодшими сестрами (двох братів і старшої сестри уже нема серед живих). Тож нехай за плечима вже 80 і літа побілили їй скроні, хочу від щирого серця привітати Марію Миколаївну, побажати їй міцного здоров'я, більше радісних та світлих днів, добробуту, сили та снаги, щоб вона ще довго тішилася внуками та правнуками.

**Наталія ПАВЛОВА,
жителька с. Рудня-Почаївська
На фото: Марія Гусарук під час роботи
товарним касиром на ст. Рудня-Почаївська
(фото 70-х років).**

"За моє життя боролися медики і колеги-залізничники"

"Через газету "Львівський залізничник" хочу висловити слова великої вдячності всім людям та профспілковим організаціям, які допомогли нашій сім'ї у скрутну хвилину, – пише в листі до редакції Валентина Кондира – мати трьох дітей (найстаршій доньці Оксані виповнилось 22 роки, Тані – 3,5 роки, Олі – 2 роки і 4 місяці). Біда в їхню сім'ю прийшла 22 квітня 2010 року. Валентина Кондира, яка перебуває в декретній відпустці, раптово знепритомніла і дві доби лікарі боролися за її життя. Коли привели до тями, то сказали, що необхідна термінова й недешева операція, яку роблять у Києві. Інакше – параліч або смерть.

Чоловік Валентини Кондири звернувся до колеги по роботі дружини, яка до декретної відпустки працювала на посадах бухгалтера, головного бухгалтера та голови профкому Львівського центру механізації колійних робіт (ЛЦМКР).

"На нашу біду відразу відгукнулись не лише працівники ЛЦМКР, але й усі небайдужі профспілкові організації Тернопільського залізничного вузла, які надали нам матеріальну допомогу, – пише в листі до редакції Валентина Леоніївна. – Низький уклін і слова подяки наша сім'я висловлює організаторам

благодійної акції – нормувальнику Львівського центру механізації колійних робіт Ользі Миколаївні Федишин, головному бухгалтеру об'єднаної профспілкової організації Тернопільської дирекції залізничних перевезень Олені Василівні Гуменюк. Ми щиро дякуємо за фінансову допомогу дорпрофсожу, об'єднаним профспілковим організаціям Львівської і Тернопільської дирекції залізничних перевезень та профкомам ЛЦМКР, локомотивного, вагонного та пасажирського депо Тернопіль, будівельного управління №2, Тернопільських дистанцій колії, сигналізації та зв'язку і електропостачання, вокзалу та станції Тернопіль".

Другого травня 2010 року Валентині Кондири зробили першу операцію і фактично повернули її до життя. Наступна операція відбулася 28 липня. І хоч тепер їй призначили III-тю групу інвалідності, Валентина Леоніївна признається: "Життя настільки прекрасне, що навіть заради тих діточок хочеться жити! Щиро дякую всім за допомогу".

До цих слів долучається й сім'я Валентини Кондири: "Бажаємо працівникам залізниці міцного здоров'я, наснаги та успіхів у праці, добробуту і благополуччя в родинях".

**ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської
залізниці та дорпрофсож**
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУГАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
Залізничник**
Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 34 118.
Замовлення 1484.
Зверстано у комп'ютерному центрі
редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися
Теслюк, Галина Квас, Олександр
Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".